

ΕΠΙΛΥΣΗ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ Ο ΦΤΩΧΟΣ ΣΚΛΑΒΟΣ

Ένας κυνηγός παγίδευσε ένα λιοντάρι στο δάσος, το έδεσε με ένα σχοινί και έστειλε τους συντρόφους του στην πόλη για να αγοράσουν μια αλυσίδα για να δέσει το δυνατό ζώο ακόμα πιο σφιχτά. Το λιοντάρι ήταν δεμένο σε μια βελανιδιά. Μούγκρισε τρομερά, τα δέντρα έστριβαν στη φωνή του, βρόντηξε με τα πόδια του και έσκαβε τα πάντα γύρω, αλλά δεν μπορούσε να ελευθερωθεί. Κοντά στη ρίζα της βελανιδιάς υπήρχε μια τρύπα. Και στην τρύπα ένα ποντίκι στριμώχνεται φοβισμένο από το δυνατό βρυχηθμό. Όταν το λιοντάρι βαρέθηκε να βρυχάται και να σκάβει με τα πόδια του, το ποντίκι βγήκε να δει από πού ερχόταν ο δυνατός θόρυβος. Κοίταξε γύρω της και, χωρίς να δει τίποτα άλλο, ρώτησε το λιοντάρι τι συνέβαινε. Ο βασιλιάς των ζώων κούνησε την ουρά του και της είπε να φύγει. Το ποντίκι φοβήθηκε και γύρισε στην τρύπα του, αλλά δεν άντεξε για πολύ και ξαναβγήκε, αλλά το λιοντάρι το έδιωξε και αυτή τη φορά. Την τρίτη φορά το ποντίκι βγήκε από την τρύπα του και είπε χαμηλόφωνα στο λιοντάρι: «Πες μου, φίλε μου, τι χρειάζεσαι; Ίσως μπορώ να σε βοηθήσω». Το λιοντάρι γρύλισε, αλλά εξήγησε ότι οι κυνηγοί τον είχαν πιάσει και μετά έψαξαν να βρουν μια αλυσίδα για να τον δέσουν ακόμα πιο σφιχτά και να τον πάνε στις πόλεις για να διασκεδάσουν οι άνθρωποι, που θα έλεγαν ότι ο βασιλιάς των ζώων θα μπορούσε να γίνει περίγελος. Τελικά, το λιοντάρι είπε στο ποντίκι ότι δεν υπήρχε περίπτωση αυτή, τόσο μικρή και αδύναμη, να τον βοηθήσει. Και το ποντίκι ευχήθηκε να της είχε πει νωρίτερα γιατί βρυχόταν τόσο τρομερά και να τον έσωζε γρήγορα. Τότε ρίχτηκε στο λαιμό του λιονταριού και, σταυρός, σταυρός, δάγκωσε το σχοινί. Το λιοντάρι, μόλις είδε τον εαυτό του ελεύθερο, έφυγε τρέχοντας και αναρωτήθηκε: «Πώς έγινε αυτό; Εγώ, τόσο μεγάλο και δυνατό λιοντάρι, βασιλιάς όλων των ζώων, σκιάχτρο για μικρούς και μεγάλους, τι έζησα να συμβεί; εμένα, ώστε τώρα να χρωστάω σε ένα τίποτα και κανένα ποντίκι!».

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΑΛΟΓΟ ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ ΓΕΡΟΥ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας γέρος γεωργός με μεγάλη σοφία, που ζούσε με τον γιο του και είχε ένα άλογο. Μια μέρα το άλογο έφυγε τρέχοντας από το μέρος, κάτι που έκανε τους γείτονες να πάνε να τους παρηγορήσουν για την κακή τους τύχη. Αλλά στα λόγια παρηγοριάς τους, ο ηλικιωμένος αγρότης απάντησε ότι το μόνο αληθινό ήταν ότι το άλογο είχε δραπετεύσει, και αν αυτό ήταν καλή ή κακή τύχη θα καθοριστεί από τον χρόνο. Λίγο αργότερα το άλογο επέστρεψε στους ιδιοκτήτες του, συνοδευόμενο από μια όμορφη φοράδα. Οι γείτονες έτρεξαν να τον συγχαρούν για την καλή του τύχη. Ωστόσο, ο γέρος απάντησε ότι στην πραγματικότητα το μόνο που ίσχυε ήταν ότι το άλογο είχε επιστρέψει με τη φοράδα, και αν αυτό ήταν καλό ή κακό, ο χρόνος θα το δείξει. Λίγο αργότερα ο γιος του αγρότη προσπάθησε να καβαλήσει τη φοράδα, άγρια ακόμα, με τέτοιο τρόπο που έπεσε από τη σέλα και έσπασε το πόδι του. Σύμφωνα με τον γιατρό, η ρουμπούρα θα του έδινε μόνιμο κουτσό. Οι γείτονες ήρθαν πάλι να παρηγορήσουν και τους δύο, αλλά και πάλι ο ηλικιωμένος αγρότης θα αποφάνθηκε ότι το μόνο που ήταν πραγματικά γνωστό ήταν ότι ο γιος του είχε σπάσει το πόδι του, και αν αυτό ήταν καλό ή κακό έμεινε να φανεί. Τελικά ήρθε η μέρα που ξέσπασε αιματηρός πόλεμος στην περιοχή. Άρχισαν να στρατολογούν όλους τους νέους, αλλά βλέποντας τη χωλότητα του γιου του αγρότη, ο

στρατιώτες που πήγαν να τον στρατολογήσουν αποφάσισαν ότι δεν ήταν κατάλληλος για μάχη, κάτι που τον έκανε να μην στρατολογηθεί και μπόρεσε να παραμείνει χωρίς μάχη.